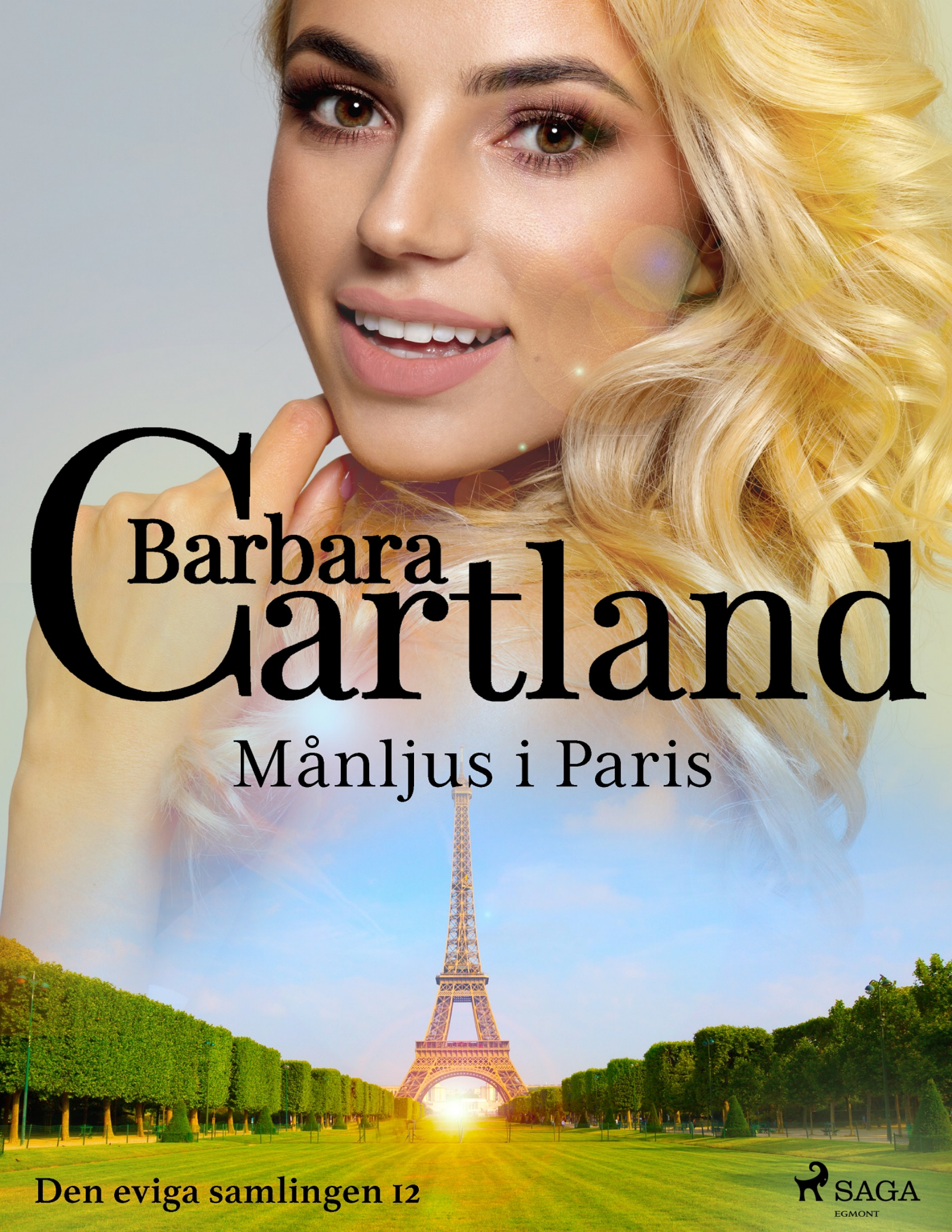

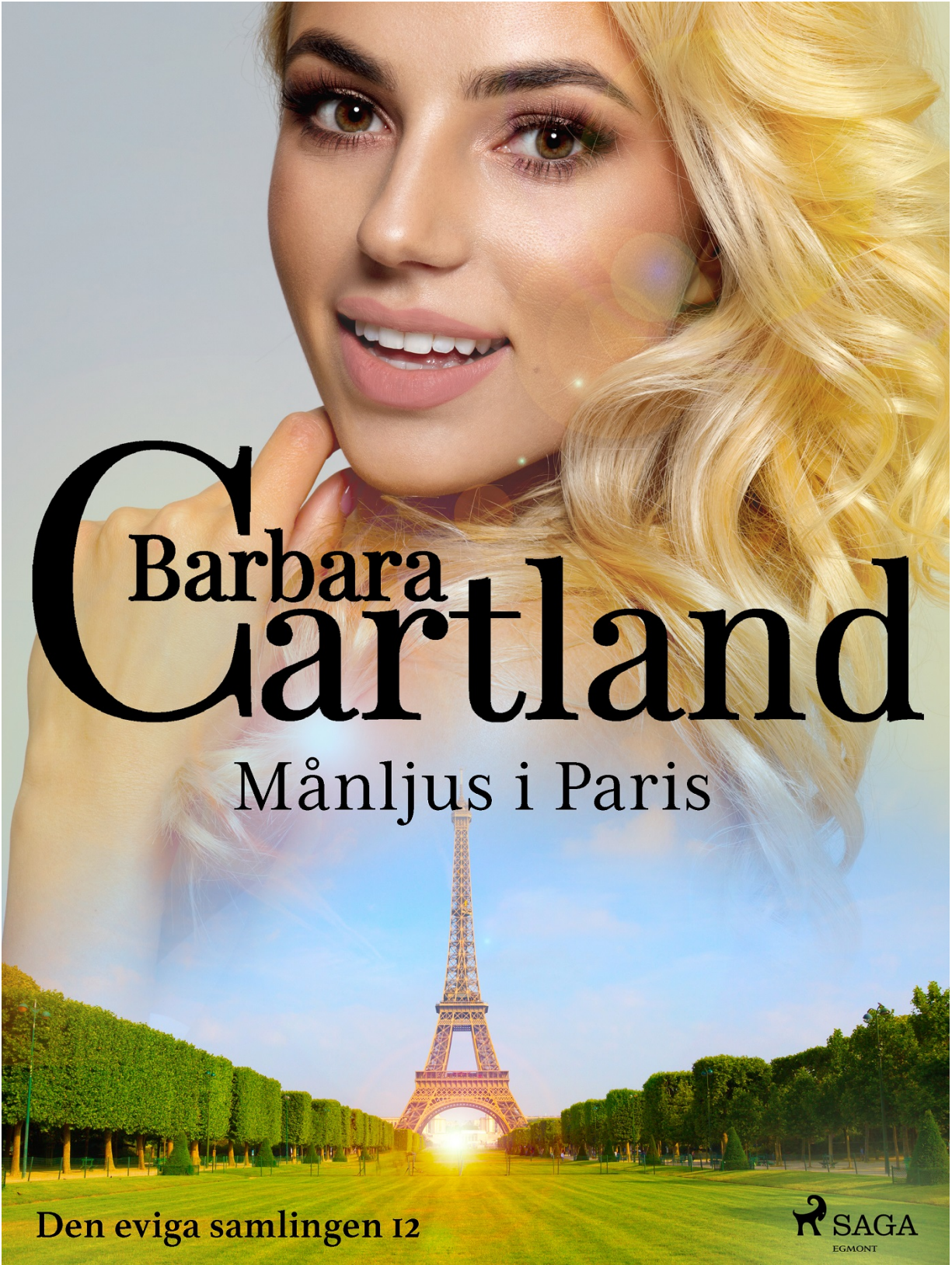

Barbara Cartland

Månljus i Paris

Den eviga samlingen 12

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

Månljus i Paris

Den eviga samlingen 12

 SAGA
EGMONT

Barbara
CARTLAND

MÅNLJUS I PARIS

Saga

Månljus i Paris
Barbara Cartland © 1974
är översatt från engelska av Sonja Melinder efter
No Darkness for Love
Copyright © SAGA Egmont A/S, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S
This edition copyright © 2016
All rights reserved
ISBN: 9788711503362
Cover art by grafiskstue.dk
Cover illustration: Shutterstock
1. e-boksutgåvan, 2016
Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än
personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt
rättsinnehavaren.

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S, a part of Egmont
www.egmont.com”

Kapitel 1

1880

Atalanta nynnade för sig själv där hon vandrade bland solgula påskliljor i skuggan av parkens gamla ekar.

Hon jublade inom sig av glädje över att hon kunnat lämna slottet så tidigt att hon inte måste skynda sig hem.

Hon kunde ströva omkring i skogen som var en genväg till byn och där hon tillbringade så mycket tid som alla hennes plikter i prästgården tillät.

När hon var liten hade hon berättat sagor för sig själv om en vacker riddare som räddade henne från eldsprutande drakar i den här skogen.

Till och med i dag, när hon gick tyst under de mörka kronorna och kände den gröna mossan svikta under fötterna, hade hon en egendomlig känsla av att hennes gamla drömmar skulle gå i uppfyllelse till slut.

Atalanta svängde solhatten i handen, så försjunken i tankar att hon knappt var medveten om omgivningen förrän hon närmade sig skogsbrynet, höjde blicken och fick se en vit, fyrkantig målarduk skymta mellan ett par trädstammar.

Hennes glädje ebbade omedelbart bort. Mr Oliver Whithorn höll på att måla en ny tavla av slottet!

Det betydde att han hade problem med ekonomin igen och tänkte sälja sitt verk till hennes blödige far. Någon annan skulle aldrig komma på idén att betala för den.

Där ryker min nya klänning! tänkte Atalanta tungt.

Förra gången hade mr Whithorn lyckats lura henne på en vinterkappa med hjälp av en alldeles enastående ful tavla. Vid det här laget måste det finnas minst ett halvt dussin dukar med hans namn på vinden och Atalanta var helt övertygad om att de var värdelösa till allt annat än bränsle i en spis.

Hon funderade på att vika av och ta en annan väg mot skogen, men hon insåg att mr Whithorn måste ha sett henne gå genom parken. Det skulle verka direkt oförskämt att medvetet gå en omväg för att undvika honom.

Hon fortsatte fram mot staffliet som stod uppställt på den alltför välbekanta platsen. Mr Whithorn valde ständigt samma utgångspunkt för sina motiv.

- Goddag, mr Whithorn. Ni har börjat på ett nytt mästerverk, ser jag, sa Atalanta och ansträngde sig verkligen för att inte låta ironisk.

Men till hennes förvåning var mannen som reste sig på andra sidan duken varken kortväxt, gråhårig eller medelålders utan lång och mörk.

- Jag beklagar, mademoiselle, men jag är tyvärr inte Oliver Whithorn, sa den främmande mannen med djup rös.

- Oh, så skönt! utbrast Atalanta innan hon hunnit tänka sig för, sedan hettade det i hennes kinder när hon såg glittret i främlingens mörka ögon.

Hans engelska var korrekt, men det hade funnits en aldrig så liten antydning till brytning och att han dessutom

tilltalade henne med »mademoiselle» klargjorde hans ursprung för henne.

– Ni är fransman! utropade hon och glömde som vanligt allt hennes mamma hade försökt lära henne om att aldrig tala med främmande män.

– När jag såg er komma genom parken var jag säker på att ni måste vara en liten gudinna, svarade främlingen. Ni såg ut att vara ett med solskenet.

Ett par oemotståndliga skrattdropar dansade i Atalantas kinder.

– Jag är ledsen, men jag är faktiskt ingen gudinna, svarade hon. Jag heter Atalanta.

– Den snabbfotade jägerskan som sprang så lätt från våg till våg att hon inte ens blev våt om fötterna!

– Aha, ni känner tydligen till den där grekiska sagan, sa Atalanta och log. Det är inte många som gör det. För det mesta undrar folk varför jag har ett så konstigt namn.

– Det är ett mycket vackert namn – och mycket passande, sa mannen stilla.

Atalanta kände färgen stiga på sina kinder igen. Hon hade aldrig kunnat föreställa sig att en man skulle kunna se på henne med ett så djärvt uttryck i sina ögon eller att hon ens skulle kunna träffa en så ovanlig person här i skogen.

Om hon skulle vara ärlig måste hon medge att hon aldrig hade träffat någon som ens påminde om den här främmande mannen.

Han var inte helt ung – hon gissade på tjugoåtta eller kanske något äldre – men han var längre och mer bredaxlad än fransmän i allmänhet.

Det mörka håret låg tillbakaborstat från en fyrkantig panna och de rena dragen kunde inte beskrivas som annat

än vackra, även om hans utseende var ovanligt med engelska mått mätt.

Han var klädd i en grå sammetsrock, ungefär en sådan som konstnärer brukade ha, men den hade den moderna höga kragen, även om kravatten satt på sned.

Han stod där och bara såg på henne med en blick som plötsligt fick henne att känna sig blyg. Hon sa hastigt, för att dra uppmärksamheten från sig själv:

- Ni talar en utmärkt engelska.

- Min mormor var engelska, svarade han. *Et vous, Mademoiselle, vous parlez Francais?*

Atalanta log.

- *Oui, Monsieur*, svarade hon på franska. Min mormor var fransyska!

- *C'est extraordinaire!* utropade främlingen. Jag hade faktiskt en engelsk barnsköteska.

- Det hade jag också, sa Atalanta, och jag försäkrar att hon inte gav mycket för »de där utlänningarna på andra sidan vattnet».

- Min sköterska sa alltid: arma barn, du kan inte rå för var du blev född, men jag ska göra en gentleman av dig om det så ska kosta mig livet, skrattade mannen.

Atalanta föll in i hans skratt, sedan slog det henne att hon uppförde sig totalt oansvarigt och sa sedesamt:

- Jag hoppas att det roar er att måla slottet. Det är mycket vackert.

Innan hon avslutat meningen vände hon sig bort för att följa stigen genom skogen.

- Vänta! Vänta! sa främlingen hastigt. Gå inte, är ni snäll! Det är så mycket jag vill veta.

- Jag tror nog... att jag... bör gå.

Atalanta var oerhört nyfiken på främlingen men hon visste vad hennes mor skulle tycka om att hon stod och skrattade och pratade med en man hon inte ens hade blivit presenterad för.

Han tycktes ha läst hennes tankar, för han sa nästan vädjande:

- Om vi hade haft våra barnsköterskor med oss hade de stannat och presenterat oss för varandra redan medan vi låg i barnvagn. Han såg leendet över Atalantas ansikte och tillade: Får jag presenterar mig själv, i brist på barnsköterska? Paul Beaulieu, till mademoiselles tjänst.

Atalanta neg lätt. - Atalanta Lynton.

- Är ni prinsessan som bor i det där underbara sagoslottet? frågade han.

Atalanta skakade på huvudet.

- Inte alls. Jag är bara den fattiga släktingen.

Han höjde sina mörka ögonbryn.

- Den fattiga släktingen?

- Prinsessan, som ni kallade henne, är lady Clementine Combe. Hon bor i slottet och är känd för att vara den vackraste flickan i hela England.

- Och ni är...?

- Hennes kusin som bor i Little Combe. Min far är kyrkoherde. Det är hans klassiska bildning jag har att tacka för mitt namn.

- För första gången i mitt liv är jag tacksam för allt slit med grekiska alfabetet och allt skäll jag fick av min informator för att jag hade dåligt uttal när jag läste Homeros.

- Det är först senare man inser hur fascinerande klassikerna är, sa Atalanta.

- Fascinerande var ordet!

Paul Beaulieu såg på Atalanta medan han talade. Det lilla hjärtformade ansiktet med de enorma gråblå ögonen speglade hennes känslor lika tydligt som moln över en solbelyst himmel. Ovanför pannan skimrade det guldgula hår som fått honom att tycka att hon var våren förkroppsligad, när hon kom vandrande genom parken.

Den vältvättade bomullsklänningen var långt ifrån modern och så trång att den stramade den över de små bröstens knoppande mognad.

– Jag vill måla er, sa han plötsligt. Det är inte ofta en konstnär får tillfälle att måla en grekisk sagofigur som ser ut som en gudinna. Var snäll och stanna kvar! Jag börjar få en idé om hur jag vill måla er.

– Men ni håller ju på med slottet, invände Atalanta. Får jag se vad ni har gjort.

– Mer än gärna. Paul Beaulieu flyttade sig åt sidan så att hon kunde närma sig hans staffli.

Atalanta hade sett många målningar av slottet. Århundrade efter århundrade hade det inspirerat berömda konstnärer, däribland både Turner och Constable, och det fanns i många versioner på konstgallerierna.

Det ursprungligen normandiska slottets huvudbyggnad hade utvidgats av den ena generationen efter den andra och var nu en av Englands största privatbostäder – en symbol för familjens Winchcombes betydelse, rikedom och anseende.

På nära håll gjorde det ett överväldigande, nästan skrämmande intryck, det visste Atalanta mer än väl, men på avstånd var det som någonting ur en saga. Just den sagoliknande stämningen hade Paul Beaulieu fångat på ett sätt som hon ännu aldrig hade sett någon göra.

Hon stod stilla och såg storögd på de starka färgerna. De lysande, betvingande klargula påskliljorna i förgrunden ledde ögat mot det hemlighetsfulla, majestätiska grå tornet, som höjde sig mot en himmel i vitt och blått.

Paul Beaulieus sätt att måla var annorlunda. Inget svart utan ett spektrum av färg och med ett ljus som fick varje enskild sten att se ut som om den vibrerade av liv.

Hon visste plötsligt varför den var annorlunda. – Ni är impressionist! utbrast hon.

Paul Beaulieu, som hade studerat hennes ansikte, sa stilla: – Och vad vet ni om impressionister?

– Jag har läst om dem, svarade Atalanta. Och pappa har berättat att de har blivit hånade och utstötta i Paris.

– Och vad tycker ni om min tavla?

– Den är mycket vacker, sa Atalanta lågt.

– Menar ni det?

– Det är klart att jag menar det. Jag skulle aldrig ljuga om någonting så viktigt bara för att smickra er.

– Jag hade aldrig trott att en engelsk kvinna skulle kunna uppskatta det en handfull upproriska män försöker överföra på duk, sa han sakta.

– Pappa har berättat att de franska konsthandlarna och experterna anser att det bara är konst att måla det som anses passande att se, inte det man verkligen ser. Jag tror att ni målar det som finns i ert hjärta.

– Ni är mycket klarsynt, sa Paul Beaulieu. Låt mig måla er nu.

Atalanta tvekade. – Jag borde inte stanna längre. De väntar på mig hemma.

– Snälla ni – jag skulle vara så tacksam! Jag kan inte säga hur gärna jag skulle vilja fånga ert lilla ansikte på duk. Jag har aldrig i hela mitt liv sett någonting så betagande.

Komplimangen fick henne att rodna, sedan sa hon sig att han bara försökte påverka henne att sitta för honom. Förmodligen hade han inte råd att betala en modell.

Hade inte pappa sagt att impressionisterna svält för att kunna måla? Paul Beaulieu kanske måste avstå från att äta för att ha råd att köpa färg. I så fall hade han naturligtvis ingen möjlighet att betala någon som tjänade sitt uppehälle som modell.

– Jag kan inte stanna länge, sa hon.

Hon tänkte skuldmedvetet på hönsen som skulle ha mat, på hästarna som väntade på foder och på allt annat hon hade att uträtta hemma. Å andra sidan hade hon gått tidigare än vanligt från slottet.

Cicely hade fått order att sova middag en timme tidigare än hon brukade eftersom hennes bror William skulle komma tillbaka från Paris samma kväll.

Baron Cottesford, som var diplomat, vistades nästan ständigt utomlands, men nu hade det kommit ett telegram som meddelade att han var på väg hem, något som hade försatt hela hushållet i ett tillstånd av kaotisk brådska.

Mamma väntar mig inte än på en halvtimme, tänkte hon.

Paul Beaulieu hade redan tagit sitt staffli och bar det och en tung skinnväska längre in bland träden.

– Var tänker ni måla mig? frågade Atalanta.

– Mot granarna, svarade han. Jag vill att ni ska se ut som om ni just kommit från solskenet in i svalkan bland träden.

Han hittade ett omkullfallet träd, överväxt med mossa, och bad henne sätta sig där. En stråle solljus föll diagonalt ner genom grenarna och snuddade vid hennes blonda hår och omgav lockarna med en gloria och lyste upp hennes ögon så att de inte längre verkade blå utan speglade trädens grönska.

Paul Beaulieu ställde sitt staffli en bit ifrån Atalanta och gick sedan emot henne med koncentrerat kisande ögon som noterade hur hon satt på trädstammen, med en naturlig grace som aldrig skulle kunna läras ut.

Hon hade knäppt händerna i knät och såg upp på honom, frågande och nyfiket men samtidigt en aning generat.

- Det här blir perfekt, sa han milt.

Han återvände till staffliet och flyttade det en aning för att se en skymt av slottet, som glimmade på avstånd i solen till höger om Atalanta.

- Prata, sa han. Det blir inte bra om ni känner er besvårad. Då blir man lätt spänd. Berätta om er själv. Varför sa ni att ni var den fattiga släktingen?

- Nuvarande greven av Winchcombe, morbror Lionel, är min mors halvbror, började Atalanta. Han är ganska skräckinjagande men han är mycket inflytelserik och förmögen. Mina föräldrar blev kära i varandra och efter flera års väntan fick de tillåtelse att gifta sig. Men vi är mycket fattiga.

- Tycker ni att det är svårt att vara fattig?

- Egentligen inte. Jag har nästan allt jag behöver utom att jag gärna skulle vilja ha nya klänningar. Men min bror, Bernard, tycker att det är svårt, för han vill bli militär men pappa har inte råd med det. Och tvillingarna tycker att det är förfärligt att vara fattig.

- Det skulle sannerligen inte vara svårt för er att bli rik.

- Mig? Hur skulle jag kunna bli rik? frågade Atalanta förvånat.

- Genom att gifta er med en rik man.

- Än är det då ingen som har frågat mig, skrattade Atalanta. Förresten skulle jag aldrig vilja gifta mig för pengars skull.

- Så ni vill gifta er av kärlek? frågade Paul Beaulieu.
- Naturligtvis. Atalantas röst var mycket bestämd.
- Tänk om ni aldrig blir kär då.
- Då får jag dö ogift.
- Gud förbjud! Det skulle vara ett brott mot naturen.

Men jag tycker att jag kan förutspå hur er framtid kommer att se ut. Ni kommer att bli kär en dag och er kärlek kommer att vara djup, passionerad och utan återvändo.

- Hur kan ni veta det? nästan viskade Atalanta.
- Jag ser det i era ögon och på er mun, svarade han.

Kvinnor med sådana läpparsom ni är »givare» och den man ni blir kär i kommer ni att ge ert hjärta, er kropp och er själ.

Det fanns en underton i hans röst som fick Atalanta att dra ett ostadigt andetag och slå ner blicken medan färgen steg på hennes kinder.

- Ni borde måla min kusin Clementine i stället, sa hon hastigt, för att byta ämne. Hon är vacker, hon är verkligen vacker.

- Är det möjligt att hon skulle kunna vara vackrare än ni? Hans tonfall var så sakligt att Atalanta inte blev generad.

- Ni retas bara med mig, sa hon. Jag är inte vacker, men Clementine har perfekta drag, som en klassisk staty, hår som mogen majs och ögon som är blå som trastägg.

- Det märks att ni beundrar henne. Tycker ni om henne också?

Atalanta tvekade lätt innan hon svarade.

- Hon är äldre än jag och rör sig i societetens finaste kretsar, så vi har inte så mycket gemensamt. Men Cicely älskar jag.

- Och vem är Cicely? undrade Paul Beaulieu.

- Hon är Clementines syster – lady Cicely Combe. Hon råkade ut för en ridolycka för ett år sedan och nu måste hon ligga stilla på rygg. Läkarna hoppas att hon ska kunna gå igen men man kan inte låta bli att vara rädd för att hon inte ska bli bra.

Atalanta suckade lite.

- Stackars Cicely! Det är så synd om henne. Tänk att vara sexton år och inte kunna göra annat än ligga stilla och tänka på alla som rider och dansar och gör allt det man själv skulle vilja göra!

- Så ni brukar gå och prata med henne?

- Vi skvallrar. Cicely tycker om att få höra allt om alla både inne i slottet och utanför, förklarade Atalanta. Och så läser vi. Cicely är intelligent. Hon borde egentligen ha blivit pojke. Hon tycker om latin och jag lär henne grekiska. Vi läser Molière och Balzac och Goethe tillsammans. Och Dickens och systrarna Brontë, naturligtvis.

- Det gläder mig att ni nämnde de båda sista, sa Paul Beaulieu. Jag hade börjat misstänka att ni och Cicely var ett par verkliga blåstrumpor.

- Skulle det vara så förskräckligt? Mamma säger alltid att män avskyr bildade kvinnor. När jag ska på en bjudning påminner hon mig alltid om att jag inte får briljera med mina kunskaper utan vara tyst och feminin och beundra alla män jag talar med.

- Nå, lyckas ni med det? frågade han.

Atalanta log och de oemotståndliga skrattgroparna kom fram. - Det är inte så ofta jag är på bjudning, men när det händer slutar det oftast med att jag glömmer att vara tyst och bara beundra. Antagligen är det därför jag inte har så många uppvaktande kavaljerer.

- Är männen i den här delen av England blinda? frågade Paul Beaulieu.

- Nej. De är fullt upptagna av att stirra på Clementine, skrattade Atalanta. Det skulle ni också vara om ni träffade henne. Och då skulle ni inte vilja måla mig utan henne.

- Det tvivlar jag starkt på. Och låt mig säga, lilla gudinna, att jag är oändligt glad och tacksam över att ni var vänlig och ville sitta för mig.

- Det är möjligt att en impressionist inte skulle kunna göra Clementine rättvisa, sa Atalanta allvarligt medan hon följde sin egen tankegång.

- Hon behöver säkert en traditionell akademiker, instämde Paul Beaulieu. Han skulle måla henne i vit satin med pärlor runt halsen och skära rosor i handen och det guldgula håret och de blå ögonen mot en bakgrund av blå sammet.

Det gick inte att ta miste på sarkasmen i hans röst och Atalanta skrattade.

- Precis så där har hon blivit målad! Inte bara en gång utan två. Tavlorna hänger på slottet. Det skulle verkligen vara roligt att visa er dem.

- Och jag skulle gärna villja se dem. De är säkert utmärkta förebilder för unga konstnärer som har som enda mål att få hänga på akademien och bli rik.

- Längtar inte ni efter att bli rik då?

- Inte speciellt, svarade han. Vad jag skulle vilja är att få fler att förstå impressionismens budskap. Den mästare som jag har studerat för fick en tavla accepterad av salongen förra året, men han är så fattig att han har pantsatt i stort sett allt han äger.

- Så tragiskt! utbrast Atalanta. Vad heter han?

- Claude Monet, svarade Paul Beaulieu.

- Oh! Då har jag sett en av hans tavlor! Jag menar förstås att jag har sett ett fotografi av den. Pappa fick det av en god vän som var på besök i Paris. Den hette »Vår».

- Den målade han 1874, för sex år sedan. Tyckte ni om den? frågade han.

- Jag tyckte mycket, mycket om den, svarade Atalanta. Nu förstår jag hur ni får slottet att se så hemlighetsfullt ut och kan göra påskiljorna levande med några få penseldrag.

Paul Beaulieu sänkte sin palett och stirrade på henne.

- Har ni en aning om vilken märklig person ni är, utom att ni är fullkomligt ofattbart vacker? sa han.

Hans ord skrämde Atalanta. Eller om det var hans sätt att säga det som hade den effekten. Hon flätade fingrarna hårdare tillsammans och stirrade på honom med mycket stora ögon.

Hon fick en känsla av att någonting hände mellan henne och den här mannen - någonting som hon inte förstod, men som var lika fullt av magi som hans tavla och den tavla av Claude Monet, som hon hade sett.

Det var något betvingande och fascinerande och inte så lite skrämmande. Hon reste sig, nästan utan att hon var medveten om det.

- Jag... jag måste gå. Jag... det börjar bli sent. Mamma undrar säkert var jag är.

- Kommer ni tillbaka i morgon?

- Jag... jag vet inte. Det kan bli svårt. Jag får nog ont om tid.

- Snälla ni, gör er tid, sa Paul Beaulieu bevekande. Så brukade min barnsköterska alltid säga. »Gör dig tid». Och på något vis lyckades jag alltid göra det.

Han gick närmare henne medan han talade och hon fick en underlig känsla av att hon, trots att de just hade träffats

för första gången, hade känt honom tidigare. Han kändes inte som en främling. Det fanns något välbekant hos honom, som om han hade funnits länge i hennes liv.

- Kom, bad han stilla medan hans ögon sökte i hennes ansikte. Jag kan inte förlora er nu. Det kanske är just den här tavlan av er som kommer att göra mig rik och berömd. Om jag inte får avsluta den kommer ert samvete att plåga er livet ut för att ni vägrade mig den sortens framgång.

Han talade med stort allvar, men det fanns ett glitter i hans ögon.

- Ni smickrar mig för att få mig att tro att jag är betydelsefull. Har jag inte förklarat att jag bara är den fattiga släktingen?

- Ni är raka motsatsen. Ni är en gudinna som har skickats till oss för att förvrida huvudet på dödliga krakar som jag. Tänker ni ge mig en gåva från Olympen?

Hon log upp mot honom.

- Jag ska göra mitt bästa, svarade hon, och jag ska komma i morgon, men jag kan nog inte stanna länge.

- Jag väntar här, sa han på ett sätt som gav henne en känsla av att just de orden var betydelsefulla.

Han sträckte ut sin hand medan han talade och tog hennes. Hon trodde att de skulle skaka hand, men i stället lyfte han den till sina läppar och hon kände trycket av hans mun mot sin hud.

Det kom oväntat och hennes hjärta spratt till av rädsla. I nästa ögonblick hade hon vänt sig om och skyndade bort mellan de breda trädstammarna tills han inte längre kunde se henne.

Han blev stående ett par minuter och stirrade efter henne, sedan satte han sig framför sitt staffli igen och började arbeta med febril koncentration, som om varje

penseldrag hade ertsats in i hans medvetande innan han överförde det till duken.

Atalanta sprang från skogen och ut på den smala, dammiga vägen till byn. Klockan på den lilla grå stenkyrkan var nästan en kvart i fem och hon visste att hennes mor skulle fråga varför hon hade stannat på slottet så länge.

Det var inte ofta Atalanta ljög, men hon hade bestämt sig för att inte avslöja att orsaken till att hon var så sen varen främling inne i skogen. Berättade hon sanningen skulle hon bli utsatt för otaliga frågor om vem han var och vad han gjorde. Dessutom anade hon att tvillingarna inte skulle försumma ett tillfälle att göra en främlings bekantskap.

De båda femtonåringarna var obotligt romantiska. De var också, i motsats till Atalanta, fast beslutna att göra allt för att komma bort från bylivet och fattigdomen i prästgården.

Tanken på tvillingarna fick Atalanta att sucka medan hon öppnade grinden till prästgården. Hon gick direkt till fruktträdgården bakom uthusen för att mata hönsen.

Om bara någon av pappas böcker kunde göra succé! sa hon för sig själv.

Det var också lady Evelyns ständiga önskan.

Lady Evelyn hade trotsat sin fars vrede och ådragit sig sin halvbrors förakt genom att vägra att gifta sig med någon av alla de betydelsefulla unga män som hade friat till henne under hennes första säsong i London utan envisas med att vilja ha den fattige tredje sonen till sir Perquine Lynton.

Han var helt oacceptabel som svärson i hennes föräldrars ögon och det hade tagit Donatus Lynton och Evelyn Combe fem år att utverka tillstånd att gifta sig. Först när Evelyn efter att ha avvisat den ene friaren efter

den andre slutligen sa nej till hertigen av Loth hade hennes far tvått sina händer.

– Då så. Du kan gott ha det helvete du har valt! hade han sagt.

Enda eftergiften greven hade gjort när hans dotter till slut gifte sig med den stillsamme, lärde Donatus, var att erbjuda dem Little Combe som bostad, vilket gav dem en årlig inkomst på 300 pund.

Det var sannerligen inte den sortens liv lady Evelyn hade varit van vid, men hennes kärlek till den världsfrånvände Donatus var så djup, att hon inte begärde annat än att de skulle få vara tillsammans.

Det var när barnen kom som problemen började.

Bernard var så vacker och en så lysande sportsman, förutom att han hade ärvt sin fars goda huvud, att hon grämde sig över att han inte kunde få rida en bra häst och klä sig lika elegant som sina vänner.

Lady Evelyn såg Atalanta bli mer och mer tilldragande och insåg att hade hon bättre kläder skulle ingen kunna konkurrera med henne.

Slutligen var det tvillingarna. De var betydligt mer världsligt inriktade än resten av familjen och det gick inte en dag utan att de tjtade om nya kläder, större hästar, fester och sällskapsliv.

– Om bara någon av pappas miljoner böcker kunde göra succé, brukade lade Evelyn mumla.

Atalanta visste emellertid bara alltför väl, att den läsande allmänheten inte intresserade sig det bittersta för de böcker deras far producerade i en jämn ström, även om de väckte beundran bland några få lärda akademiker. Däremot tog skrivandet hans uppmärksamhet i anspråk i så hög grad att han ofta glömde både dop, bröllop, begravningar.